

329

OKÓLNIK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 stycznia 1954 r.

w sprawie finansowania wynalazczości pracowniczej.

W związku z wątpliwościami, jakie powstały przy stosowaniu przepisów zarządzenia Ministra Finansów z dnia 27 lipca 1951 r. w sprawie określenia źródeł i sposobu finansowania wynalazczości pracowniczej (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-70, poz. 911 i z 1954 r. Nr A-18, poz. 326), wyjaśnia się, co następuje:

§ 1. Państwowe przedsiębiorstwa i zakłady działające według zasad rozrachunku gospodarczego pokrywają ze środków obrotowych wszystkie wydatki związane z finansowaniem wynalazczości pracowniczej z wyjątkiem nakładów inwestycyjnych, które powinny być pokrywane według zasad ustalonych w § 13 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 27 lipca 1951 r. w sprawie określenia źródeł i sposobu finansowania wynalazczości pracowniczej (Monitor Polski Nr A-70, poz. 911) w brzmieniu zarządzenia Ministra Finansów z dnia 29 grudnia 1953 r. (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-18, poz. 326).

§ 2. 1. Uchwała nr 53 Prezydium Rządu z dnia 10 stycznia 1953 r. w sprawie wzmocnienia kontroli funduszu płac w gospodarce socjalistycznej (Monitor Polski Nr A-15, poz. 210) ustala, że premie i wynagrodzenia za wynalazki, udoskonalenia techniczne i usprawnienia nie wchodzi do funduszu płac. Nie należy więc zaliczać do funduszu płac następujących wydatków:

- a) wynagrodzeń twórców pracowniczych wynalazków, udoskonażeń technicznych i usprawnień, obliczonych zgodnie z przepisami §§ 8—19 uchwały nr 291 Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1951 r. w sprawie wynagradzania twórców pracowniczych wynalazków, udoskonażeń technicznych i usprawnień (Monitor Polski Nr A-36, poz. 446),
  - b) premii za współdziałanie w realizacji projektów, przewidzianej zgodnie z przepisami §§ 36—38 tejże uchwały,
  - c) premii za pomoc techniczną przy opracowywaniu teoretycznym projektów zgodnie z § 2 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 24 sierpnia 1951 r. w sprawie premiowania i wynagradzania za pomoc techniczną przy opracowywaniu pracowniczych wynalazków, udoskonażeń technicznych i usprawnień (Monitor Polski Nr A-82, poz. 1137),
  - d) nagród konkursowych (bez względu na ich formę — pieniężne, rzeczowe) przyznawanych za przyjęte do wykorzystania projekty racjonalizatorskie.
2. Wydatków, o których mowa w ustępie poprzednim, nie należy zaliczać do funduszu płac bez względu

na to, czy dotyczą one projektów zgłoszonych indywidualnie, zespołowo, czy też opracowanych przez robotniczo-inżynierskie brygady racjonalizatorskie, powołane na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 15 grudnia 1951 r. w sprawie robotniczo-inżynierskich brygad racjonalizatorskich (Monitor Polski Nr A-104, poz. 1513).

3. Natomiast do funduszu płac zalicza się:

- a) wynagrodzenia za pomoc techniczną przy sporządzaniu rysunków technicznych, przy przeprowadzaniu prób i badań oraz przy produkcji doświadczalnej, w której projekt ma być zastosowany (udzieloną w ramach normalnych zajęć w godzinach nadliczbowych lub w formie pracy zleczonej), przewidziane w § 3 powołanego w ust. 1 lit. c) zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 24 sierpnia 1951 r.,
- b) wynagrodzenia technicznego przedstawiciela kierownictwa zakładu pracy w klubie techniki i racjonalizacji, przewidziane w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 14 lipca 1952 r. w sprawie wyznaczania przedstawicieli technicznych do klubów techniki i racjonalizacji oraz udzielania pomocy tym klubom (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-65, poz. 1001 oraz z 1953 r. Nr A-38, poz. 473),
- c) wynagrodzenia członków komisji wynalazczości i rzeczoznawców za udział w posiedzeniach stosownie do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 lipca 1951 r. w sprawie określenia organów właściwych do przyjmowania i oceniania pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień i do rozstrzygania sporów o wysokość wynagrodzenia za te wynalazki, udoskonaleń techniczne i usprawnienia, jak również trybu postępowania tych organów (Monitor

Polski z 1951 r. Nr A-66, poz. 869 i z 1953 r. Nr A-38, poz. 472),

- d) wynagrodzenia za prace warsztatowe i pomocnicze, wykonywane przy realizacji projektów przez pracowników zakładów pracy w ramach ich normalnych zajęć, jak również wykonywane w godzinach pozasłużbowych (wynagrodzenie za wykonane w godzinach pozasłużbowych prace objęte zamówieniem udzielonym brygadzie racjonalizatorskiej należy zaliczyć do bezosobowego funduszu płac),
- e) wszystkie inne wynagrodzenia związane z finansowaniem wynalazczości pracowniczej, jeżeli tytuły wynagrodzeń wynikają z zarządzeń właściwych organów wydanych w granicach przysługujących im uprawnień i są wypłacane osobom, które podjęły się wykonania określonego zadania na podstawie umowy o dzieło lub umowy zlecenia (np. opracowanie biuletynu tematycznego dla racjonalizatorów, ekspertyzy własne i obce, odczyty, kursy szkoleniowe itp.).

§ 3. Wydatki związane bezpośrednio z realizacją zgłoszonych projektów należy pokrywać w granicach zatwierdzonego dla danego zakładu pracy osobowego funduszu płac lub w zależności od rodzaju tych wydatków — w granicach zatwierdzonego dla danego zakładu bezosobowego funduszu płac. W przypadku gdy pokrycie tych wydatków mogłoby spowodować przekroczenie zatwierdzonego funduszu płac, przekroczenie takie wymaga legalizacji w trybie przewidzianym uchwałą nr 54 Prezydium Rządu z dnia 10 stycznia 1953 r. w sprawie zasad bankowej kontroli płac w państwowych i spółdzielczych przedsiębiorstwach przemysłowych, handlowych i usługowych na rozrachunku gospodarczym (Monitor Polski Nr A-15, poz. 211, Nr A-33, poz. 431, Nr A-72, poz. 867 i Nr A-110, poz. 1462).

Minister Finansów: w z. J. Kole